

nærmeste, jeg er kommet et svar, er, at de forskellige ministre siger: Det er rigtigt, at vi skal tage landbrugspolitikken op; det vil vi gøre ved førstkomende lejlighed, og det er absolut et meget væsentligt problem. Det samme er sagt om strukturpolitikken, at det absolut også er et meget væsentligt problem. Og så er vi aldrig kommet videre. Ingen har turdet sige noget. Den, der er kommet det nærmest i dag, er hr. Ove Fich, der siger, at Socialdemokratiet har tænkt tanker. Det er dog ikke så forfærdelig meget, når vi ikke må høre, hvad det er for tanker, som Socialdemokratiet har tænkt. I virkeligheden kom fru Elisabeth Arnold vistnok lidt tilfældigt til at sige nogle af de tanker, som måske kunne ligge bag det: Vi kan bare tage fra landbruget. Jeg må give fru Elisabeth Arnold ret i, at der snart heller ikke er mange landmænd tilbage, så det kan jo ikke betyde så meget, om man har et par stemmer mere eller mindre, når vi ødelægger de sidste landmænd, hvis det er det, man har tænkt sig at gøre.

Jeg kan i øvrigt garantere for, at man så får et dundrende nej ved den næste folkeafstemning, hvis det, man har tænkt sig at gøre, bare er at tage fra landbruget i hele EU. Jeg er med på, at det ikke kun er i Danmark, man vil gøre det, men i hele EU, hvis man siger: Det er den måde, vi kan betale de nye øst- og centraleuropæiske lande. Er det den form for strategi, som regeringen har tænkt sig at lægge frem? Det håber jeg ikke.

Jeg håber, det var en fejlformulering, som kom fra fru Elisabeth Arnold. Det er ikke landbruget, der skal betale prisen. Der er nemlig ikke nogen pris som sådan, der skal betales. Det at åbne EU for de nye øst- og centraleuropæiske lande er et tilbud. Det er ikke os, der skal købe. Det er ikke landmændene i EU, det er ikke borgerne i EU, der skal købe sig til de nye øst- og centraleuropæiske medlemslande i EU. Så meget om landbrugsreformen.

Jeg vil ikke sige meget om, hvordan det gik med min diskussion om fiskeren kontra landmanden. I hvert fald har jeg været landmand i så mange år, at jeg nok ved en hel del om landbrugspolitik, og den konservative ordfører er jo trods alt ikke ligefrem født landmand, så vidt jeg erindrer.

For Fremskridtspartiet er det faktisk vigtigt, at vi får en fornuftig førtiltrædelsesstrategi. Derfor var vi også meget positive over for Øststøtten. Vi er faktisk også positive over for en EU-udvidelse på betingelse af, at man fastsætter

objektive, ikke politiske kriterier for de lande, der skal med. De skal have de og de mål, opfylde de og de kriterier, før de kan blive medlem.

Det kræver også, at EU fornyer sig. Som jeg sagde lige før, har jeg fået det tilsagn fra flere ministre, at det nok skulle ske, eventuelt over en kop kaffe, i 1999. Jeg ved ikke, om der er nogen, der synes, det er særlig seriøst, men jeg må jo give dem ret, der smågriner lidt ad det, for det er selvfølgelig det mindst seriøse, vi nogen sinde har hørt.

Fremskridtspartiet tør godt sige åbent og ærligt: Det er en god idé af hensyn til freden og sikkerheden i Europa, at vi får så tæt et samarbejde, som man kan have i det indre marked, med det EU, som er og var under det indre marked. Når jeg siger det på den måde, er det, fordi vi godt kan frygte, hvad der kan ske under den regeringskonference, der afholdes for øjeblikket, for hvis man ønsker som nogle lande i regeringskonferencen at lave en endnu mere integreret union og få flere ting stablet sammen, så det bliver med flertalsafgørelse, mister man derved sin suverænitet, og jeg garanterer for, at det bliver en dødssejler, og Fremskridtspartiet kan selvfølgelig ikke tilslutte sig det.

Men vi vil gerne være positive over for at få lavet de reformer, der er nødvendige. Jeg har i dag sagt, at landbrugsreformen er nødvendig, og det erkender alle, men ingen gør noget ved det. Jeg har talt om strukturfondene før. Alle erkender, at det bliver nødvendigt med dem, men vi har ikke hørt noget som helst nyt om, hvad der skal ske. Det nærmeste, vi kan høre om, hvad det er, der er så vigtigt for SF – og i øvrigt også for Socialdemokratiet – er, at så kan vi diskutere lidt miljø, arbejdsmarked og sociale problemer med de nye lande, men at diskutere dét, som de nye lande virkelig har behov for, nemlig samhandel, at kunne løfte sig selv økonomisk op af det moralske, de har været nede i efter 50 års kommunistisk styre, er der ikke mange, der taler om. Hvordan hjælper vi dem med det?

Der var en anelse af den diskussion under Øststøttedebatten, men ikke nok, og slet ikke under denne debat, som i virkeligheden måske er den vigtigste i betragtning af, at det drejer sig om tiltrædelsesstrategien.

Når man ser på den foreslåede motiverede dagsorden, som et flertal af partier har kunnet mande sig op til at producere, hvad er det så? At sikre, at medlemskabsperspektivet fastholdes for alle ansøgerlande, og at de stilles lige i for-